

En adventsprædiken

Advent som en tid med håb
og venten

*Derfor skal I også være rede,
for Menneskesønnen kommer i den time,
I ikke venter det. Matt 24,44*

Af Wilfrid Stinissen¹

Rent bogstaveligt betyder Advent, at noget kommer til os. Noget er ved at komme. Den dertil svarende holdning hos os består i at være vågen på vagten, at være rede, at vente.

Hver tid i det liturgiske år har sin farve. Påsken er en glædens tid, fordi Herren er opstanden; fasten er en bodens og omvendelsens tid, hvor lidelsens mening afsløres for os. Advent er forventning og en håbets tid. Ikke forstået på den måde, at vi alene bør håbe i advent, men sådan forstået, at vi i advent på en særlig måde bliver mindet om, at hele vort liv skal stå i håbets tegn.

Traditionelt karakteriserer man det kristne liv som et liv i tro. De kristne er "troende". Det er også sandt. Tager man udgangspunkt i det fjerde evangelium og i første Johannes brev, må man drage den konklusion, at de kristnes liv er et liv "i kærlighed". Det er på dette, man skal kende Jesu disciple, at de elsker som Jesus, og fordi han har elsket. Skal man karakterisere kristenlivet, tænker man spontant på tro og kærlighed.

Påfaldende er det, at man ikke så nemt betegner kristenlivet som "et liv i håb". Charles Péguy skriver, at håbet er som en lille pige, der bare må følge med, når de ældre søstre, tro og kærlighed, tager en spadseretur, men som holdes fast i hånden, og som egentlig ikke betyder så meget.

Og alligevel er de kristnes liv ifølge Det nye Testamente lige så meget et "liv i håb". De kristne er mennesker, der har et håb. Derfor kunne Paulus stemple hedningerne som dem, "som ikke har noget håb".² Mere og mere bør vi blive bevidste om, at vores tro er en "tro fuld af håb", en tro, som består i at "holde urokkeligt fast ved bekendelsen af vort håb".³ I vort trosliv bør vi høre op med at sætte håbet i parentes. "Håbet er den tro, som Gud synes bedst om," siger Péguy. Augustin udtrykker det meget stærkt: Troen er et håb, som styrker et menneske derved, at det véd, at når det venter på Gud, så besidder det Gud. At håbe på Gud er at besidde Gud. Teologien lærer os jo, at håbet er en teologal dyd, det vil sige en dyd, som når frem til Gud: Vi når Gud ved at håbe på ham, ved at længes efter ham.

¹ Wilfrid Stinissen er karmelit i klostret i Norraby i Sverige. Artiklen er første kapitel af hans prædikensamling "Som en skatt ...", forlaget Artos 1998, ISBN 91-7580-163-9. Teksten er oversat af Erling Tiedemann.

² 1 Thess 4,13

³ Hebr 10,23

Adventstiden rummer en tredobbelt forventning.

Først oplever vi Det gamle Testaments brændende længsel efter en frelser. Altid – lige fra den allerførste begyndelse – har menneskeheden haft en længsel efter befrielse, efter frelse. Altid har mennesket haft en følelse af, at noget var gået i stykker i det; at den oprindelige harmoni var blevet brudt. Altid har menneskene villet tilbageerobre den indre frihed og harmoni. Mange religioner har forsøgt og forsøger til stadighed at opnå indsigt og befrielse ved hjælp af en metodisk udviklet teknik. Ved en særlig Guds nåde har jøderne derimod indset, at frelsen nødvendigvis må komme fra Gud. Jøderne håbede, at Gud selv ville gribe ind. Jøderne havde allerede en forudelse om dét, som siden hen, i kristendommen, skulle blive helt klart, nemlig at frelsen kommer oppefra. Det er den store forskel mellem kristendommen og andre religioner: I andre religioner gør mennesket desperate forsøg på at nærme sig Gud; i kristendommen er det Gud selv, som kommer mennesket i møde.

I adventstiden bliver denne ældgamle længsel efter Frelseren atter aktuel. En stor del af vort liv er endnu ikke frelst og råber på en frelser. For øvrigt må vi aldrig glemme, at vi har vore rødder i Det gamle Testamente, og at patriarkerne og profeterne er vore forfædre. Vi bør føle os ét med denne lange række af *Herrens fattige*, som alle har længtes efter Jesus. I den række er Maria den sidste, slutstenen og højdepunktet. Sammen med hende længes vi efter Herrens komme. I adventstiden genoptager vi på en måde hele menneskehedens fortid, hele Kirkens lange forhistorie, og aktualiserer den.

Men vi véd, at Jesus allerede er kommet. Han er født i Betlehem af Jomfru Maria; han har lidt for os. Vi ved, at han har udstrakt sine arme på korset for at tilintetgøre døden og åbenbare opstandelsen. Vi er allerede frelste. Vi har fået Helligånden som et pant på saligheden. Vi er Treenighedens tempel. Men denne frelse er som et sædekorn: Det skal spire, gro og vokse; det skal mere og mere forvandle vort liv og bære frugt. Helligånden, Jesu Ånd, skal mere og mere blive min ånd, så at jeg kan sige: "Jeg lever ikke mere selv, men Kristus lever i mig".⁴ Kristus er kommet – som verdens frelser, men han må også blive min frelser. Han er kommet som verdens lys, men nu må han blive lyset i min personlige tilværelse, det lys, som giver en ny, en evig mening til alt, hvad der sker i mit liv, både det glædelige og det sørgelige.

Dét er, hvad vi længes efter i denne adventstid: at den frelse, som allerede er kommet, skal slå rod i os og bære frugt. Adventstiden rummer ikke bare den tid, som er gået, men nutiden: Vi længes efter, at Jesus, som allerede er hos os, skal blive en levende virkelighed for hver og én af os.

Og endelig handler advent også om fremtiden. Kristus er kommet, men han kommer tilbage – ved tidernes ende. Denne tilbagekomst længes vi efter i adventstiden. Når Herren kommer tilbage, skal de frelstes antal være fuldt. Alle Guds børn skal da være sammen hos Herren, for altid. Hver tåre skal tørres bort fra vore øjne; døden skal ikke være mere, ej heller sorg, ej heller skrig.⁵ Da skal hele skabningen, som nu sukker og vander sig som i fødselsveer, endelig få del i menneskenes frelse.⁶ Da skal Gud være alt i alle.⁷

I advent sammenfattes fortid, nutid og fremtid. Med de gamle patriarkers venten længes vi, hinsides Betlehem og Golgata, efter det himmelske Jerusalem, hvor alt skal være underlagt Sønnen, og hvor også Sønnen selv skal underlægge sig under Faderen.⁸ Derfor er advent så rig en tid.

Advent er også en lys tid. Overalt brænder der lys i vinduerne: Der er lys og varme i hjemmet. Adventstiden håb og venten fører os nærmere til hinanden. Ligesom jeg er bevidst om, at Herren er

⁴ Gal 2,20

⁵ Åb 21,4

⁶ Rom 8,22

⁷ 1 Kor 15,28

⁸ Sammesteds

kommet for min skyld, sådan er jeg også bevidst om, at han er kommet for mine brødre og søstre. Vi ved, at menneskelighedens skæbne er i gode hænder. Hvert menneske er elsket af Gud. Intet menneske er udelukket fra Guds nåde. Forfølgeren kan blive apostel; spotteren kan blive helgen. Hvert menneske er bestemt til at blive lykkeligt. Ingen er afskrevet. Jesus er kommet for alle, og hver og én af mine brødre og søstre kan blive en helgen.

I kristendommen ændres alting radikalt. I det rent naturlige liv er forventning og håb stærkest hos de unge; det bliver mindre hos voksne mennesker og forsvinder næsten helt i alderdommen. De ældre fortæller gerne historier fra den gode, gamle tid – minder fra deres barndom. De kigger bagud i stedet for at se fremad. Men i den udstrækning, hvor et menneske er kristent – helt og fuldt en kristen – bliver forventningen og håbet stærkere og dybere. Man ser ikke tilbage på det forgangne, men stadigt glæder man sig mere og mere til det endelige møde med Herren. Derfor bliver en kristen altid ved med at være ung. Han står foran porten med et hjerte, der banker af glæde ved tanken om, hvad der venter ham, når porten skal lukkes op.

Advent er en fornyelsens tid, hvor vi oplever en ny ungdom. De gamle idealer bliver unge og friske igen, vores slumrende længsel vågner på ny. Thi vi ved det: Mere end nogensinde er Herren nær.